

[Svend Andersen (Rosk. a.)]

indenlandsk statsgæld. Jeg kan derfor kun anbefale, at folketinget siger klart nej til regeringens finanslovsforslag med tilhørende ændringsforslag.

Det eneste, der kan rette op på Danmarks økonomi, dvs. give fuld beskæftigelse, bedre betalingsbalancen, give en højere realløn til alle og stoppe den indenlandske gældsætning, er, at man vedtager fremskridtspartiets 1.109 ændringsforslag.

Fremskridtspartiet gemmer sig ikke for problemerne. Vi siger klart og tydeligt, at overenskomsterne skal løses af folketinget her og nu, således at overenskomstændringerne straks træder i kraft pr. 1. januar 1979. Og pr. 1. januar 1979 skal overenskomsterne på det private arbejdsmarked fastfryses på et niveau svarende til 95 pct. af det niveau, der er gældende i øjeblikket, i december 1978.

Fremskridtspartiet siger, at erhvervslivets omkostningsniveau yderligere skal nedsættes, ved at man fjerner eller lemper en lang række af erhvervslivets byrder, bl. a. sygeløn, ATP, kapitalvindingsskat og meget andet. Fremskridtspartiet siger, at skal vi have renten ned, er vi også nødt til at få omkostningerne ned, og så er vi også nødt til at nedsætte det store statsunderskud. Ad de to veje kan vi få så god orden på vores betalingsbalance, at der bliver plads til at sætte renten ned. Summen af alle disse ting betyder, at omkostningsniveauet fra 1. januar 1979 vil blive nedsat med 12-14 pct. i forhold til niveauet i december 1978.

Når man sammenligner dette med regeringens laden-stå-til-politik, som sandsynligvis medfører, at bruttolønningerne bliver forhøjet med 8 pct. pr. 1. marts 1979, er forskellen i omkostningsniveauet mellem fremskridtspartiets og SV-regeringens politik, at danske varer vil være 20-22 pct. billigere, hvis man følger fremskridtspartiet, end hvis man følger SV-regeringen. Det er noget, der vil mærkes på beskæftigelsen, det er noget, der vil mærkes på betalingsbalancen, og det er det eneste, der kan rette op på begge dele samtidig.

Hvordan går det med reallønnen? Ja, følger man fremskridtspartiets ændringsforslag om, at den skattefri bundgrænse skal forhøjes til 34.000 kr. pr. person eller 68.000 kr. pr. ægtepar, og indregner man bortfald af forskellige offentlige ydelser, overenskomstændringer, skattelettelser samt de lave-

re forbrugerpriser etc., vil hver eneste lønmodtagerfamilie få mindst 1.200 kr. mere om måneden til forbrug, med andre ord vel den største sociale fremgang, lønmodtagerne har fået i hele danmarkshistorien.

Følger man SV-regeringens politik med demsforhøjelser etc., som ændringsforslag til finanslovsforslaget er udtryk for, vil det betyde, at en gennemsnitslønmodtagers families realløn vil blive formindsket med 300-400 kr. om måneden.

Forskellen mellem de to ting er altså, at en lønmodtagerfamilie i det første tilfælde får mindst 1.500 kr. mere om måneden til sig selv, end hvis man følger SV-regeringens politik.

Tager man folkepensionisterne, er forholdet det, at vi foreslår, at man fra og med 1. juli 1979 skal give et folkepensionistægtepar 5.400 kr. om måneden, efter at skatten er trukket. Følger man SV-regeringen, vil der højst være omkring 3.200 kr. om måneden pr. pensionistægtepar. Er man landmand, købmand, håndværker eller på anden måde selvstændig mindre næringsdrivende, vil man både få en kraftig nedsættelse af omkostningerne, del i skattelettelserne og større frihed til at disponere uden bureaukraternes evige snagen i ens gøren og laden, og man vil være fritaget for alle de andre forhindringer, som de tidligere socialdemokratiske regeringer har indført. Ikke - og her vil jeg bede hr. Camre lytte efter - ikke en eneste socialt dårligt stillet får det dårligere, hvis man vedtager fremskridtspartiets ændringsforslag, og praktisk taget hver eneste borger i dette land vil få en langt bedre tilværelse med en højere levestandard, større personlig frihed og større indflydelse på det, som man har med at gøre.

Det er de to hovedlinjer, afstemningerne i dag og i de følgende dage drejer sig om, for der er reelt ikke andre valgmuligheder i dansk politik. Selv om der er mange partier, består dansk politik kun af nogle få kommunister og så den socialistiske venstre-regering samt alle de såkaldte midterpartier, hvis hovedbeskæftigelse her i folketinget består i at kalde sig ansvarlige, mens de ellers bare fuldstændig kritikløst og uinspireret efterplapper det, som SV-regeringen og enhver anden til enhver tid siddende regering måtte finde på.